

**CRIME
TIME**

Jussi-Pekka Lämäsä

KENTTÄ- KOMISARIONA PENGERKADULLA

PUSSIHOUSET 2

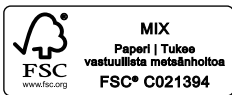
Jussi-Pekka Lämsä

Kenttäkomisariona Pengerkadulla

1977–1997

Helsinki

© 2023 Jussi-Pekka Lämsä
CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Kannen ulkoasu Matti Vartiala
Taitto Noora Ohvo
ISBN: 9789523826748
Painettu EU:ssa

SISÄLLYSLUETTELO:

Lukijalle	9
LUKU I, VIRKATUTKINNON JÄLKEEN	11
1977. Miehistökurssi	13
1978. Takaisin töihin	29
1979. Rutiinivuosi	46
1980. Veljen kuolema	54
1981. Naimisiin	74
LUKU II, ESIMIESTEHTÄVIIN	95
1982. Esikoinen	97
1983. Alipäällystökurssi	111
1984. Kaksoiset	133
1985. Ylikonstaapelina ykkösvuorossa	147
1986. Haku päällystökurssille	164
LUKU III, KENTTÄKOMISARIOKSI PENERKADULLE	181
1987. Päällystökurssi numero 21	183
1988. Opettajana Poliisiopistolla	204
1989. Takaisin Pikkuroballe	218
1990. Pengerkadulle komisarioksi	237
1991. Mellakapoliisi alkaa muodostua	258
1992. Etykin seurantakokous	274
LUKU IV, KAKSI KARHUN VUOTTA	295
1993. Koulutushommia	297

1994. Yleisurheilun EM-kisat	315
1995. Helsinki-Thunder	331
1996. Karhun kakkosena	360
1997. Poliisin ansioristi ja muuta yllättävää	375

LUKIJALLE

Tein poliisina pitkän uran, lähes 42 vuotta. Tuolta ajalta ammennan tarinoita, joissa yritän pysytellä mahdollisimman lähellä totuutta, vaikka tapahtumiin aika on voinut pensselöidä väriä ja leveyttä. Tapahtuma-ajat ja -paikat sekä henkilöiden nimet ja taustat ovat osin muutettuja.

Kirjani eivät ole rikosromaneja. Niistä puuttuvat sankariteot. Niiden sijasta ne kertovat tavallisten ihmisten tavallisesta elämästä.

Vahvistin muisti- ja mielikuviani monista lähteistä, kuten poliisioppilaitosten kurssijulkaisuista ja Poliisimiehen kalentereista vuosilta 1976–2017. Siskoiltani Anna-Liisa Toikkaselta ja Eevamaija Koskiselta sain lehtileikkeitä ja valokuvia. Laatikoistani löysin todistukseni, nimityskirjani ja muut vastaavat asiakirjat.

Kiitän kaikkia minua kirjoitustyössäni tukeneita ja kannustaneita, erityisesti vaimoani Päiviä, joka on järjestänyt minulle rauhan työskennellä sekä erinomaisesti toimineen huollon!

Keväällä 2023

Jussi-Pekka Lämsä

LUKU I

VIRKATUTKINNON JÄLKEEN

1977

MIEHISTÖKURSSI

Könysimme ulos neljälle isolle miehelle liian pienestä Fiatista. Datsunista vääntäytyi meitä pitempi, mutta paljon laihempi Jakke, vuoden takainen luokkakaverimme kokelaskursilta, nykyään Porin liikkuvan poliisin miehiä. Mies ei näyttänyt muuttuneen miksikään. Tervehdys kuului tutusti.

– Mitä mulkut! Mukava nähdä.

Rusikoimme käsipäivät pitkän eron päätteeksi. Sateinen ja heinäkuuksi kolea Tammela ohjasi meidät kiiruhtamaan tutun tehdasrakennuksen pariovista peremmälle. Poliisin kurssikeskus näytti kuluneelta ja edelleen tilapäiseltä.

Meidät, 177 nuorempaa konstaapelia, oli komennettu suorittamaan 18.7.–22.12.1977 poliisimiehistön virkatutkintoa, numeroltaan seitsemän. Naisia oli kymmenen.

Samalla koko peruskoulutus siirtyi Tampereelle. Poliisiopisto Otaniemessä keskittyi alipäällystö-, päällystö- ja erikoiskoulutukseen. Muutos kosketti eniten Helsingin ja muun pääkaupunkiseudun poliiseja, jotka tähän asti olivat joitakin poikkeuksia lukuun ottamatta suorittaneet vanhemman konstaapelin virkaan oikeuttavan tutkinnon

Espoossa. Pääkaupungista tuli 62 opiskelijaa. Samaan aikaan järjestettävälle kokelaskurssille oli päässyt 90.

Helsingin poliisilaitoksen (HPL:n) väestä tunsin ulkona puolet ja robalaisista tietysti kaikki. Pengerkadulta nuoremmat konstaapelit lähetettiin jatkokoulutukseen vain reilun puolen vuoden päästä perustutkinnosta. Rikospoliisissa palvelevat olivat käyneet alokaskurssinsa meitä aikaisemmin.

Väki jaettiin aakkosjärjestyksen perusteella kuuteen luokkaan, joissa oppilaita oli joko 29 tai 30. Tutusti pulpetteihin, jotka oli asetettu säntillisiin jonoihin yksinkertaisilla kahitiiliseinillä toisistaan erotettuihin huoneisiin. Me kaverukset – Jyri, Henkka, Jore, Jakke ja minä – pääsimme samaan luokkaan.

Johtajan aloituspuhe noudatteli tuttuja lauja. Aikuisopetuksesta nautittiin. Kurssin jälkeen pitäisi kerrattuna osata kokelaskurssilla opetettu ja sen lisäksi vaikka mitä: pystyä itsenäiseen toimintaan ja päätöksentekoon kenttätöissä, hallita työnjohdon perustiedot, kyetä toimimaan poliisipiirin päivystäjänä, perehdyttää nuorempaa poliisimiestä, tietää poliisitoiminnan operatiiviseen ja taktiseen johtamiseen liittyvät peruskäsitteet, olla selvillä suunnitteluun perustuvan poliisitoiminnan toteuttamisesta organisaation eri tasoilla, ymmärtää yhteiskunnan asettamat vaatimukset ja asennoitua myönteisesti yleisöpalveluun.

Vastuuta tuli kantaa tekemisistään niin koulussa kuin vapaa-ajallakin: piti muistaa käyttäytymisessään, mitä ammattia harjoitettiin.

Poliisiohjaajat jakoivat jokaiselle nipun erivärisiä lippuja. Niillä kuitattiin kurssikeskuksen ruokalassa päivittäin aamiainen, lounas ja päivällinen. Mikäli aikoi viettää viikonlopun Tampereella, sai oppilastoimistosta

kupongit, jotka oikeuttivat lounaaseen lauantaina ja sunnuntaina ravintola Siilinkarissa. Ihmettelin edelleen. Täysi nuoremman konstaapelin kuukausipalkka yhdellä ikälisällä höystettynä, maksuton ruoka kolmesti päivässä ja ilmainen kasarmimajoitukseen virkaehtosopimuksessa rinnastettava asunto, jonka ansiosta maksettiin pieni osapäiväraha. Tajusin tullessi velattomana ja mihinkään sitoutumattomana poikamiehenä paratiisiin.

Katselin seuraavien viiden kuukauden opintosuunnitelmia. Kahdet kokeet pidettäisiin yhdeksässä aineessa: puolessavälissä ja lopussa. Kaksi kertaa puolitoista viikkoa, vaikutti järkevältä.

Kerrottiin poliisikoulutuksen uusista tuulista. Yhteiskunnan rajut muutokset sekä poliisin uudet tekniset välineet olivat asettaneet koulutukselle kovat paineet. Pari vuotta sitten koulutuksen todettiin etääntyneen käytännön elämästä. Aloitettiin kurssien uudistaminen. Valmiina olivat rikostutkinnan, poliisitaktiikan, liikenteen ja psykologian opetus. Parhaillaan remontoitiin juristiaineiden opetussuunnitelmia.

Kokelaskurssi oli jatkettu kolmesta kuukaudesta viiteen. Miehistötason peruskoulutusta tulisi jatkaa harjoitteluihin jopa kahden vuoden kestoiseksi.

Otaniemeen oli rakennettu uusi kirjasto sekä av-studio ja luokka televisiokameroineen sekä vastaanottimineen. Viime keväästä alkaen siellä oli tallennettu kuvanauhalle harjoitustilanteita, joita kurssilaiset arvostelevat. Noin 200 000 markkaa maksaneet laitteet täydensivät erinomaisesti koulutukseen ennestään kuuluneita harjoituksia. Sisäministeriö oli alustavasti sopinut kuvanauhajen vaihdosta Neuvostoliiton miliisijohdon kanssa. Myös pohjoismaista yhteistyötä viriteltiin.

Vaisuun sävyyn opettaja mainitsi myös kurssikeskuksen havittelevan uusia tiloja ja laitteita. Todennäköisesti Pohjolankatu kutsuisi perusopetukseen vielä ainakin vuosikymmenen. Tuliko meistä väliinputoajia? Laskin helpottuneena saavani kahdeksan kuukauden koulutuksella saman pätevyuden ja varsinkin palkan kuin virkaveljeni myöhemmin kahden vuoden tahkoamisella.

Arvosteltavia aineita esiteltiin kymmenen. Ne olivat lähes samat kuin kokelaskurssilla, kuten esimerkiksi poliisihallinnollinen lainsäädäntö, rikos- ja rikosprosessioikeus, liikenne, äidinkieli, liikunta ja psykologia. Poliisipalvelu näkyi muuttaneen nimensä järjestyspoliisipalvelukseksi. Rikostutkintaoppi taas jakautui kriminaalitatiikaksi ja kriminaalitekniikaksi. Valtio- ja yhteiskuntaoppi oli itsenäisenä aineena jäänyt kokonaan pois. Ilman arvosanoja tultaisiin kouluttamaan siviilioikeutta, konekirjoitusta, teknillisten laitteiden käyttöä, ensiapua sekä aseoppia ja ammuntaa.

Opettajatkin olivat enimmäkseen samoja. Vakinaisten lisäksi luentoja pitäisivät lähikuntien, Pälkäneen ja Kangasalan, nimismiehet sekä Tampereen poliisilaitoksen päällystö.

Laitostuin välittömästi, aivan kuten armeijassa ja kokelaskurssilla. En ennättänyt lukea aamulla koululle tulleita lehtiä, välitunnit menivät tupakoidessa. Kovimmat uutiset kuulin tupakkapaikalla, kuten Elvis Presleyn kuoleman elokuun puolivälissä. Arvattiin, mikä aiheutti sydänkohtauksen turpeaksi, väsyneeksi ja hikoilevaksi muuttuneelle 42-vuotiaalle tähdelle. Ruokatunnilla selailin Hesareita.

Asuimme Peltolammin Vaahterakujalla Tampereen yliopiston kahdeksan hengen solukämpässä. Yhden huon-

neen ottivat Henkka ja Jakke, toisen Roban viitosvuorosta tuttu parivaljakko ja kolmannen jaoiin Joren kanssa. Neljännessä soluhuoneessa asui yliopisto-opintoja pitkään tahkonnut kihlapari. Pieni nainen ja lyhytkasvuinen nuorukainen, joka tunnustautui SKDL:n kansanedustajan pojaksi. Sovimme tulokaljat pariskunnan kanssa nauttiesamme, ettei politiikkaa puhuta.

Nuhraantunut parihuone kelpasi minulle: taso yhteisine keittiö- ja suihkutiloineen näytti paremmalta kuin vuosi sitten Nekalassa.

Päivät alkoivat soljua. Aamulla herätys niin, että kerkesimme Pohjolankadulle puoli kahdeksaksi. Kulkeminen ei muodostunut ongelmaksi, sillä melkein kaikki omistivat autoja meitä muutamaa köyhää lukuun ottamatta. Yleensä matkattiin Jaken Datsunilla, siihen mahtui solustamme helposti neljä, joskus viisikin. Aamiainen otettiin lippua vastaan ja tupakkapaikalla vedettiin päivän toinen tai kolmas nortti.

Oppitunnit alkoivat kymmenen yli kahdeksan. Ruokautunnilla ei tarvinnut kävellä Tammelantorille Ilmarin Baariin neljän markan hernekeitolle. Koulupäivän päätteeksi käytiin vielä aterioimassa lipuketta vastaan. Melkein joka ilta siirryttiin seitsemän tietämissä Peltolammin Saluunaan, jonka vakiopöydät valtasimme yliopisto-opiskelijoilta viideksi kuukaudeksi. Tämä autuus loppuisi miehistökurssilaisilta, sillä Hervantaan rakennettiin kolme kerrostaloa. Ensimmäiset opiskelijat pääsisivät niihin vuoden 1978 alussa.

Joskus tie vei kaupungille tuttuihin ravintoloihin, kuten Tunneliin. Kävin elämäni ensimmäisen kerran katso-massa kurssikavereiden kanssa mestaruussarjatason jääkiekkopelin Tappara–Ilves. Itse jäin välillä viikonlopuksi

Tampereelle. Rahaa oli väljästi, ja Siilinkarista sai lämmintä, maksutonta ruokaa.

Sivusimme solumme sisäisissä neuvonpidoissa myös opiskelua: vain kokeisiin luetaan. Päätimme pyhittää opiskeluun tuon kaksi kertaa puolitoista viikkoa kestävä ajanjakson. Toisten valmistautumista ei sotketa. Jos jotakuta ei kiinnosta, hän joko poistukoon tai pitäköön suunsa ja radionsa kiinni. Lukittiin kova lupaus. Jokaisesta kokeesta soluun tulee vähintään yksi kiitettävä.

En tuntenut aloittaessamme luokastamme kunnolla muita kuin vanhat kaverini sekä yhden Roban viitosvuorolaisista. Suurin osa oli ikäistäni sakkia lukuun ottamatta liki viisikymppistä Myrskylän miestä. Hän kertoi alokaskurssin käytyään ja vähän aikaa virkaa hoidettuaan siirtyneensä kotitilalleen viljelemään maata. Kunta oli ostanut hänen peltonsa tonttimaaksi, joten paluu poliisiksi mahdollistui. Nimismies laittoi kurssille.

Kurssin naisista puolet palveli Helsingissä. En tuntenut heitä, niin omassa porukoissamme me Roban pussihousut elimme.

Tutustuin kurssilla ensimmäisen kerran naispuoliseen kollegaan. Pari Roban kiinteistössä palvelevaa naispuolista konstaapelia tiesin ronskipuheisiksi matkustettuani heidän kanssaan hissillä kanttiiniin ja kuunneltuani heidän tarinointiaan vielä karkeampien miestyökaveriensä pöydässä. Roban yli kahdensadan kenttäporukasta naisia ei löytynyt yhtään.

Luokkamme leidi kuului menneen hiljattain naimisiin ja olisi nykyisen sukunimensä vuoksi tullut sijoitukseksi muualle kuin luokkaamme. Onneksi nainen piti päänsä ja otti paikkansa meidän joukossamme. Iloinen, nauravainen, huumorintajuinen ja kiistatta myös kaunis

nainen. Lähti mukaan jokaiseen juttuun niin koulussa kuin viikolla vapaa-aikanaankin muistaen tuoreen siviilisäätynsä. Pystyi säilyttämään naisellisuutensa tekemättä siitä numeroa. Yritimme käyttäytyä asiallisesti ja jopa siistiä puheitamme.

Naisten määrä virkakunnassamme ei lisääntynyt parhaillaan järjestettävän kokelaskurssin ansiosta. Kolmessa luokassa jurotti 90 miestä.

Puheet miehistökurssista kokelaskurssin kertauksena osuivat kohdalleen. Aikaa oli kaksi kuukautta enemmän ja opiskelijat keskimäärin vuoden virassa toimineita. Tavaraa työnnettiin liikaa. Pahimman virheen opettajat tekivät ilmoittaessaan etukäteen, ettei tätä kysellä kokeissa. Ne luntat painuivat avaamatta mappiin. Olin kokelaskurssilla pärjännyt veljeltäni saamalla ohutselkäläisellä punaisella *E-öljyt, myyntitiedot* -mapilla. Puolessavälissä lokakuuta piti rientää toisen kerran oppilaskunnan myymälään kansio-ostoksille. Monisteet ja pois kerättävät muutamat kirjat tulivat kurssikeskuksesta.

Kurssilla opetettiin paljon myös alokaskoulutuksessa käsittelemätöntä. Kriminaalitaktiikassa käytettiin monia tunteja sisäasiainministeriön poliisiosaston tietojärjestelmän kehittämisyksikön laatimaan ohjeistoon ja ennakoitiin poliisin tietojärjestelmän käyttöönottoa. Ilmoitusmenettelyn ja -lomakkeiden yhdenmukaistaminen todettiin välttämättömäksi, sillä tulevaisuudessa jokaisesta rikosilmoituksesta lähetettäisiin kappale poliisin tietojenkäsittelykeskukseen. Malli-ilmoituksista osa näytti tutuilta, sellaisia olin räpeltänyt Roban päivystyksen kolmen viikon tutkintakierrolla.

Rikosoikeudessa opin monikäyttöisen termin *putatiivi* eli pakkotila. Esimerkiksi putatiivinen hätävarjelu

määriteltiin siten, että ryhtyy voimakeinojen käyttöön ja aiheuttaa oikeudenloukkauksen luullen olevansa hätävarjelutilanteessa. Puoleen kurssiin mennessä Tampereen kapakoissa pyöri kosolti putatiivipoikamiehiä. Kurssikaverini Kaija ja minut nimettiin putatiivi-Armiksi ja -Dannyksi, kun esitimme kappaleen *Tahdon olla sulle hyvin hellä*.

En tykännyt liikenteen oppitunneista. Jotakin tuttuakin tapasin, muun muassa Alcolmeterin käyttöohjeen. Noita laitteita löytyi noin joka toisesta poliisipiiristä. Sitteen tulivat valomääräykset, kuorma-autojen ja perävauunujen ristiinkytkenät, raskaan liikenteen mitat, painot, pituudet sekä moninaiset nimitykset akselien ja telien mukaan ja niin edelleen. Helsingin katsastuskonttorin laatimat kymmenien sivujen opetusmonisteet menivät korkealta yli hilseen. Tähdellistäkin toki oli. Esimerkiksi 1.4.1977 voimaan tulleet liikennejuopumuspykälät, joissa määriteltiin muun muassa käsitteet rattijuopumus ja törkeä rattijuopumus tarkkoine promillerajoinen 0,5 ja 1,5.

Järjestyspoliisipalvelun tunneilla kirjoiteltiin tuttuja ryyppysakkoja. Helsingissä ne olivat tulottomalle 4 x 8 markkaa = 32 markkaa, täällä Tampereella 6 x 8 = 48. Käytäntö erosi teoriasta. Opeteltiin paikat, joihin patukalla saa lyödä, jos mielenosoittajat äityvät vastarintaan. Salakaadot ja metsästyksenvartijan tehtävät vastuineen eivät sytyttäneet.

Miellyin jostakin kumman syystä poliisihallintoon, joskin esimerkiksi säännökset liikkuvasta kaupasta lueskelin pelkästään kokeita ajatellen, samoin yhteentörmäyksien estämiseksi merellä annetut kansainväliset säännöt vuodelta 1972.

Itsepuolustustunneilla kävimme läpi erilaisia kuljetus-

ja torjuntaotteita sekä muuta asiaan liittyvää yksityiskohtaisemmin kuin vuosi sitten. Taas erosi käytäntö teoriasta. Jos jotakin olin vuodessa oppinut, niin päähtyneiden käsittelyä.

Äidinkielessä palattiin osin keskikoulun oppeihin, ja aiheesta. Sen havaitsin taannoin tutkinnan koulutuskierrolla: kaikki sisämiehetkään eivät osanneet kirjoittaa suomea, toisaalta joidenkin kenttämiesten jälki näytti moitteettomalta. Esitelmä tai paremminkin pieni puhekin jouduttiin pitämään, mitä jännitin aivan jumalattomasti. Änkytin aiheesta ajankäyttö. Luokkakaverit arvostelivat puheita opettajan ohella, hienotunteisesti.

Liikenteen ohella vähemmän innostavana pidin kriminaalitekniikkaa, jossa taas luokiteltiin sormenjälkiä. Arvelin harvan meistä ennättävän penslailemaan ennen kuin unohtaa nämä opit.

Mitä pitemmälle kurssi eteni, sitä vakuuttuneemmaksi tulin, että tupakkapaikalla kerrotut huimat seikkailut eivät välittyneet kokemuksen äänenä ainakaan oppitunneille. Kertojille kääntyi sordiinoa päälle, kun kuulijoihin kertyi muita kuin poliisikokelaita. Taisin kuulua poliisikokemuksessa keskikastiin. Teoriaa täyteen ahdettuun kurssiin ei juuri mahtunut käytännön harjoituksia. Pari vapaaehtoista liikenneratsiaa järjestettiin kouluajan ulkopuolella. Osallistuin molempiin.

Miehistökurssilaiset pyörittivät oppilaskuntatoimintaa ja järjestivät kaikenlaista mappi- ja laukkukaupasta lähtien ja tekivät kurssijulkaisun. Peltolammin Saluunassa laulettiin yhteislauluja ja kilpailtiin monissa lajeissa. Kurssikeskuksen lentopallojoukkue otteli tasavertaisesti mestaruussarjassa kilvoittelevan Rantaperkiön Iskun kanssa. Minä en täällä olisi kelvannut edes kolmosjoukkueeseen.

Kaipa lauloin kovaa ja lähelle nuottia lauluilloissa, sillä monessa ansioitunut taitava muusikko Leo Rintanen kyseli kiinnostustani solistiksi. Olin laulanut keskikoulun laulukokeissa vuosittaisen Finlandian kahdeksikon arvoisesti ja Reserviupseerikoulun kuorossa kakkostenoria. Leksä kokosi oppilaskunnan bändiin pätevät soittajat. Minä kuikuilin harjoituksiin kovin epävarmana, sillä mikrofoniiin ölähtely soiton mukana tuntui aluksi mahdottomalta. Jonkinlaista toimintaa siitä kuitenkin sukeutui. Kaverit arvostelivat esiintymistäni yhtä hienotunteisesti kuin puhettanikin.

Bändin nimikilpailun voitti Jakke ehdotuksella *Huliganes*. Esiinnyimme oppilaskunnan omissa tilaisuuksissa ja Kissanmaan erityislastenkodissa. Opin, kuinka mahdottoman paljon harjoitusta vaatii soiton ja laulun yhteensovittaminen. Kapellimestarin tulee osata kymmenet asiat ja tuntea kaikki soittimet. Leo osasi. Biisilistan ykköskappaleena vedin Kari Tapion *Viisitoista kesää*. Esiintymisjännitystä lievensin samaisen idolini keinoin.

Kolmannes kurssimme vahvuudesta lukeutui oppilaskunnan toimihenkilöihin, mutta opettajat eivät voineet tietää, ketkä kaikki. Niinpä myöhästymiset ja vähäiset poissaolot selitettiin, että oltiin oppilaskunnan asioilla. Yhteisö palkitsi vuolaasti toimikuntien jäsenet ja muut aktiivit jakamalla kymmenittäin eri vahvuisia kunniamerkkejä. Itse en kuulunut mihinkään. Silti sain ilmeisesti laulusolistin ansioistani pronssisen pinssin, jonka kiinnitin opiskelumappini kanteen.

Perjantaina 5.8.1977 kurssi kuulutettiin keskikäytävälle. Kurssikeskuksen johtaja kertoi suru-uutisen. Savonlinnalaisessa rautakaupassa 20-vuotias vankikarkuri ja hänen 26-vuotias murtomieskaverinsa olivat tappaneet

30-vuotiaan vanhemman konstaapelin Matti Pesun ampumalla viisi luotia hänen päähänsä ja ylävartaloonsa. Hiljaista hetkeä vietettäessä muistin reilun vuoden takaisen tilanteen samalla käytävällä. Tuolloin johtaja kertoi mielenvikaisen ampuneen haulikolla hengiltä vanhemman konstaapelin Eero Lukkarin Kajaanin maalaiskunnassa. Saapastelimme vaitonaisina takaisin luokkiin. Amatissamme väijyi tällainenkin vaihtoehto.

Kolmen viikon päästä viimeisimmästä poliisimurhasta kerrottiin sisäasiainministeriön tilaavan 400 kappaletta amerikkalaisvalmisteisia keveitä suojaliivejä. Käytössä olevat muutamat kymmenet panssariliivit painoivat yli 20 kiloa ja ne puettiin vain harvoin päälle, jos tiedettiin ennakoon vaarallisesta vastuksesta, ei silloin kun mentiin rosvojen perään rautakauppaan. Helsingin Piiskassa tiesin kokeiltavan lasikuituisia vaatteiden päälle laitettavia kevyitä liivejä, joiden suojaustehoa ampuma-asetta vastaan ei pidetty kovin merkittävänä mutta teräaseita vastaan kylläkin. Matti Pesun murhanneet tuomittiin 4.10.1977 elinkautisiin vankeusrangaistuksiin.

Seurailin löyhästi Hesarista poliisin toimintaa koskevia uutisia. Rikemaksutyöryhmä sai mietintönsä valmiiksi. Liikenteen massarikoksiin tulisi tuloista riippumattomat rikemaksut 20 ja 150 markan välille. Asia menisi lausuntokierroksen jälkeen eduskuntaan jo tänä syksynä. Hyvä uudistus, sillä liikenteessä sakotettiin melkein pelkästään rehellisiä tavallisia ihmisiä, jotka eivät ymmärtäneet valehdella bruttoansioitaan.

Pälkäneen poliisi ilmoitti lopettavansa virkapuhelujen soittamisen, sillä nimismiespiirin puhelinsoittoihin varattu vuosittainen määräraha 3700 markkaa käytettiin loppuun jo heinäkuussa.

Kenttäkomisariona Pengerkadulla

Järjestyspoliisissa komean uran tehneen Jussi-Pekka Lämsän muistelmien toisessa osassa seurataan 1970–1990-lukujen rivipoliisin arkea, mellakkapoliisin perustamista sekä ensimmäisiä tehtäviä Karhu-ryhmässä.

Lämsä muistelee muun muassa valtiovierailujen, Etykin seurantakokouksen, Thunder-autokilpailujen sekä yleisurheilun EM-kisojen järjestelyjä.

Lukija pääsee aikamatkalle värikkäälle Kallion poliisiasemalle sekä menneiden vuosikymmenten Helsingin kaduille ja kujille.

Kirjoittaja on ylikomisario, joka ehti palvella Helsingin poliisilaitoksella yli neljäkymmentä vuotta.

ISBN 978-952-382-674-8

9 789523 826748

Kl. 99.1.

CRIME
TIME